

Kommandør James Harrington

- gentleman af den engelske flåde

Grønland - 1889

“Tag dem sammen menneske. Hvis snestormen indhenter os, er vi alle fortabte”, næsten råbte kommandør Harrington til doktor Weatherby. Doktoren stod bøjet over en ung mand, der lå på en slæde. Han rejste sig langsomt og vendte sig mod Harrington. Doktoren var en stor mand, men Harrington var ikke bange for ham – det havde han aldrig været. Doktoren var ikke en voldens mand. Han talte og talte, til man blev helt ør i hovedet, men han havde aldrig set ham som en mand, der kunne være farlig fysisk.

»Unge Lazenby kan reddes. Bruddet er alvorligt, men jeg har set værre før. Vær dog i det mindste ærlig over for dig selv og mændene Harrington. Det handler om, at du vil komme før Kaptajn Johansen. Jeg har set dig klare snestorme, der er ti gange værre, end den der er på vej«.

Harrington så straks den snedige list. Han vidste, at Weatherby havde måder, hvorpå han kunne overtale næsten hvem som helst til hvad som helst. Nu var det meningen, at han skulle bevise, at han snildt kunne klare snestormen OG redde Lazenby, men Harrington var ikke dum. Flere af mændene kiggede bekymret på hinanden, men ingen turde blande sig.

»Pas nu på Weatherby. Du har fået en direkte ordre og jeg advarer dig: At nægte at følge ordre er mytteri«. Harrington forberedte sig mentalt på, at det kunne blive nødvendigt at skyde doktoren. Han var ikke meget for det. Han havde doktoreren på en meget kort liste over dem, han kaldte for venner, men han kunne ikke acceptere mytteri foran alle mændene.

»For guds skyld Harrington. Det er Lazenbys liv, det handler om«, sagde Weatherby.

»NEJ! Det er vores alle sammens liv, det handler om. Vi rykker videre nu. Det bliver med eller uden Dem doktor, men hvis de vælger at blive, så bliver de med en kugle i hjertet«, sagde Harrington og hævede den tunge revolver. En ung og uduelig sømands fejltagelse skulle ikke sætte hele ekspeditionen i fare.

11 år senere

Du affyrede ikke din revolver den dag på Grønland. Weatherby indså, at du havde ret – eller han ønskede ikke at dø den dag. I talte aldrig om hændelsen – I er begge gentlemen, og det tjente intet formål at tale om det, for det var ganske klart, hvad der var sket. Og som gentleman lod I det heller ikke ændre noget på jeres forhold.

Du er kommandør i den engelske flåde. Du har tilbragt hele dit liv i flåden. Nogen ville måske tro, at det var et strengt og rigtigt liv, men du har udnyttet din position til fulde. Da du som ung mand kom til Indien, gik det for alvor op for dig, hvilken magt du havde, når du var væk fra England. Du skød en ung inder, som stødte ind i dig, og som nægtede at undskylde – eller som ikke forstod, at du ville have ham til at undskylde. Du fik en reprimande, men mændene så pludselig mere op til dig. Du tog dine tjenerinder som elskerinder – og skiftede dem ofte ud. Du fik ry for at være en fandens karl – ihvert fald blandt de fleste af mændene. Der var enkelte andre officerer, som ikke plejede omgang med dig. Du røg opium. Du blev involveret i et selskab, der udover at ryge opium deltog i møder med sære, gamle indere. Du deltog i orgier, hvor I ofrede flere unge kvinder – tror du nok. Du kan ikke huske. Du var skæv og ude af stand til at vurdere, hvad det var du gjorde, men ritualerne havde effekt. Du fik indsigt. Forståelse.

Tilbage i England levede du et ordentligt liv – på overfladen. Der var masser af okkulte selskaber i London, hvor din viden kunne sættes på prøve og hvor orgierne kunne fortsætte.

Om kommandør Harrington

Harrington kan ikke selv gøre for det. Under andre omstændigheder havde han sandsynligvis levet et mere anstændigt liv. Han er ikke nogen gal og skrappelløs morder, men han har aldrig nogensinde oplevet seriøse konsekvenser for sine handlinger. Han lever på kanten mellem total militær orden og disciplin og total kaos og anarki. Det har indtil videre gået meget godt med at kombinere de to, men Harrington er efterhånden begyndte at overveje, om han har ødelagt sin fornuft. Han ser sommetider ting, som han ellers kun plejer at se, når han er påvirket. Et eller andet sted har Harrington lyst til at tage skridtet fuldt ud og virkelig udforske, hvad der ligger på den anden side af galskaben, men han ved dog også, at han vil brænde sine broer til det liv, han fører lige nu.

Kommandør Harrington finder denne opgave særligt spændende, fordi han med det samme har fornemmet, at der er okkulte undertoner.

Lige nu

Det tog dig et øjeblik før du var klar over, hvor du befandt dig. Kulden hjalp dig på vej. Og den forbandede tåge. Du savnede solnedgangene over Gangesflodens vand. Lydene på Afrikas savanne. Du var i London. Det var midt om natten. Din tjener stod i natkåbe. Der var et bud. Du skulle møde doktor Weatherby på dok 11 med det samme. For første gang i et halvt år vågnede du med det samme. Og du var nysgerrig. Det er sommetider svært at være nysgerrig, når man har set alt. Men det her vækkede din nysgerrighed. Hvorfor i alverden skulle du på dok 11. Og så sammen med Weatherby, den gamle røver.

Hurtig på med uniform. Voks i overskægget. Revolver ved siden. Støvler pudset af din tjener og i løbet af 25 minutter var du ude af døren.

Weatherby stod allerede dernede sammen med fire udueligt udseende Bobbyer.

Du stiger ud af vognen og går hen til Weatherby. Du gør et halvhjertet honnør. Han vipper med sin høje hat.

“Godaften doktor”, siger du og kigger på skibet bag dem. “Hvad sker der her?”

“Besætningen er død. Myrdet. Jeg blev overfaldet af ... jeg tror det var Kaptajn Martens”, svarer Weatherby dig.

Du er overrasket. “Martens? Ham danskeren. Hvad ... ?”

“Det ved jeg ikke. Skibet er dansk. Vi venter på Kaptajn Johansen”, siger Weatherby.

Du nikker. “Godt”.

I de mørke timer

Når Harrington ikke kan sove, spekulerer han på, om han var lykkeligere dengang, at han ikke skulle spekulere på, om indre billeder af ham selv der voldtager en indisk pige uden hoved, er et forfærdeligt mareridt eller et minde, der trænger sig på.

Botaniker Martin Rosenfeldt

Han er ung. Vel ikke engang 30 år. Han begyndte tidligt. Han var i Grønland, før han blev voksen. Han er ganske vist akademiker, men han er ikke den slags akademiker, der nyder at sidde med næsen begravet i bøger. Han er en feltakademiker, og den slags er værdifulde på ekspeditioner. Men den stakkels mand mener åbenbart, at han skylder Johansen noget, for i hvert fald har han de seneste fem år været fanget i London som Johansens assistent og har haft travlt med at lave ingenting, hvor han kunne have været ude og opdage nye dyr og planter i Sydafrikas jungler. Men det er selvfølgelig op til dem selv, men det er sgu en skam, for han kunne have været blevet en fin ung mand. Du har ham mistænkt for at være involveret i okkulte selskaber i London, men har aldrig stødt på ham eller hans navn, hvilket bekymrer dig en smule.

Doktor Weatherby

Weatherby den gamle ged. Han har fandeme så meget humanisme, at det rækker for jer begge. Weatherby har en eller anden syg idé om, at man skal behandle mennesker ens og ordenligt. Du respekterer ham for sine meningers mod, men du er godt nok ikke enig med ham.

Kaptajn Johansen

Johansen er den danske flådes ambassadør i England. Han er ikke helt nem at blive klog på. Du plejer at være god til at regne mennesker ud. Fornemme deres behov og begær. Det kan du ikke med Johansen. Det virker som om, at han er ligeglad. Det er ikke kvinder. Det er ikke penge. Det er ikke magt. Hvad er det, han vil have. Sådan en mand er farlig. Han er svær at manipulere. Du kan ikke afpresse ham med noget. Du har forhørt dig om hans bedrifter, men der er ikke nogen skeletter i skabet. Så vidt du kan regne ud er hans eneste svaghed loyalitet overfor hans unge assistent, botanikeren Martin Rosenfeldt.

Kaptajn Christian Johansen

- en dansk kaptajn af flåden

Grønland - 1889

“Kaptajn ... Kaptajn”, lød høje råb ude fra det hvide helvede. Om det egentlig var snevejr eller om stormen blot flyttede al sne på Grønland fra et punkt til et andet var umuligt at sige. Sigbarheden var ikke mere end få meter og alle i ekspeditionen var bundet til samme reb. At komme blot få meter væk fra de andre betød den sikre døde i et inferno af sne.

Kaptajn Johansen gav et kraftigt ryk i rebet og alle stoppede.

“Hvad er der galt”, råbte Karstensen bag Johansen.

De få dele af hans ansigt man kunne se var røde og hævede af flere uger i den bidende kulde. Han lagde en pelsindpakket hånd på kaptajnens skulder. Johansen pegede frem, hvor orlogsmand Justesen, som overraskende havde vist at have et fermt talent for at tegne dyrelivet på Grønland, dukkede op. Han gik med kluntede skridt helt hen til kaptajnen. Hundene havde allerede lagt sig ned og så ud som om, at denne storm ikke imponerede dem det mindste.

“Vi har fundet en mand”, råbte orlogsmand Justesen. Kaptajn Johansen rystede på hovedet. “Vi har ikke tid til at tage os af et lig. Videre Justesen”, sagde han, men Justesen blev stående.

“Men kaptajn. Det er ikke et lig. Han lever. Det er en englænder”, sagde Justesen, og Kaptajn Johansen kunne nu se, at den unge orlogsmand så bekymret ud.

“Good day sir. My name is Kaptajn Johansen”, råbte kaptajnen til den indhyllede skikkelsen. To af folkene havde rejst et intermistisk lætelt.

“Good day to you sir. Ensign Lazenby at your service sir”, sagde den unge mand så højt han kunne.

“Han er såret”, råbte Justesen og pegede på hans ben.

“What are you doing here mister Lazenby?”, spurgte Johansen oprigtigt undrende.

“I am sorry to be at any bother Captain. It would be best, if you'd just would be on your way sir», sagde den engelske sømand.

»Hvad mener han?«, spurgte kaptajn Johansen og vendte sig mod den unge botaniker Martin Rosenfeldt, som havde vist sig at være glimrende til det engelske sprog.

»Han siger, at han ikke vil være til besvær, og at vi bare skal drage videre«, råbte Ebbesen.

11 år senere

I kunne ikke redde Lazenby. Du tog imod hans guldkors og lovede at give det til englænderens kone, når I vendte tilbage til civilisationen. Så forsøgte I at lægge ham op på en slæde, og han døde uden de store dikkedarer. Det tog kun en halv time at bygge en stenbaune over hans lig. Du kunne snildt regne ud, at han tilhørte kommandør Harringtons ekspedition. I mødte ikke Harrington på Grønland, men I hørte fra flere fangere, at han havde været der. Og at han var foran jer. Du gik ud fra, at Lazenby var kommet væk fra de andre i snestormen. Han havde forsøgt at skyde sig selv med en revolver, men hanen var frosset fast. Der gik fire måneder, før du en varm sommerdag besøgte et hus i en stille del af London for at aflevere korset. Dit engelske var blevet bedre, så du forstod på en tjener, at Lazenbys kone var omkommet af gul feber for tre måneder siden. Du beholdt korset som et minde om din sidste ekspedition til Grønland og et kort bekendtskab med en engelsk sømand.

Om Kaptajn Johansen

Johansen er kaptajn i den kongelige danske flåde. Han var engang den slags kaptajn, der altid blot fulgte ordre. Han har aldrig haft problemer med at udstede ordrer selv – så længe de ordrer baserede sig på hans overordnede ordrer. Den sværeste opgave Kaptajn Johansen har haft, var da han blev udset til det ærefulde hverv at lede en ekspedition i Grønland. Her blev det nødvendigt for Johansen at tænke selv, for der var ingen overordnede til at udstikke ordrer til ham, som han kunne videregive. Det var lige ved at gå galt, for han vidste ikke meget om Grønland. Til sidst spurgte han nogle af de videnskabelige medlemmer i ekspeditionen, hvad de synes, at de skulle gøre. Da den overraskede stilhed blev brudt, viste det sig, at videnskabsmændene havde flere gode ideer til, hvordan de skulle gribe ekspeditionen an. Det var en uhørt situation, hvor en kaptajn i den kongelige danske flåde i effekt overdrog beslutningerne til en gruppe af tre videnskabsfolk – deriblandt en sær botaniker som reelt set ikke var mere end en dreng.

Efter ekspeditionen gik Johansens karriere lidt i stå. Han begyndte til resten af flådens store fortrydelse at socialisere en del med videnskabsfolkene. I løbet af nogle år, var han en skamlet for flåden, der tydeligvis ikke brød sig om sine fællers selskab og ikke levede op til de strenge æreskrav, der blev forventet fra hans side.

Som straf blev Kaptajn Johansen forflyttet til England, hvor han skulle fungere i det danske diplomati på konsulatet. Noget som i Danmark blev anset for at være den største fornærelse for en dansk mand af flåden, da det betød, at han nu skulle lefle for den gamle ærkefjende – England. På nogle punkter passede det den forandrede Kaptajn Johansen udmærket. Han slap i høj grad for at skulle udstede ordrer, men til gengæld savnede han meget at sejle. Til gengæld er han i løbet af årene blev noget bedre til at tænke selv, og i visse videnskabelige og endog filosofiske kredse er han ganske velkommen – selv om det nok mere er som et socialt kuriosum end som en egentlig jævnbyrdig videnskabsmand.

Lige nu

Der kom et bud for kort tid siden. Du blev bedt om at møde doktor Frederick Weatherby på dok 11. I officiel tjeneste. Et dansk skib er anløbet til havn, hvor der åbenbart er problemer. Det tog ikke lang tid at komme i uniform. Du spændte sablen ved din side og gik ud til den ventende vogn. Nattekulden slog imod dig. Den fugtige tåge indhyllede dig hurtigt. Sommetider savner du de varme sommernætter i København. Selv om det også bliver varmt i London, så er det bare ikke det samme. Vognens duven, hestens klapren mod brostenene og affjedringens knirke var næsten lige ved at gøre dig søvnlug igen. Du stak hovedet ud af vognen, og bad kusken om at køre forbi Willow Street 42.

Det tog kun Martin 5 minutter at blive klar. Du var lige ved at grine af ham, da han kom ud uden jakke, mens han knappede sin skjorte. Du så ham stikke den lille Derringer i inderlommen, da han tog jaketten på og steg ind i vognen til jer.

Det er umuligt at vurdere, hvor man er om natten i London, men da vognen stopper, siger du til Martin, at det er her og stiger ud. Doktor Weatherby og kommandør Harrington står sammen med fire Bobbys på kajen. I tågerne bag dem kan du ane et skib og et dansk flag på skibet. Du går tættere på for at se et navn. Selandia. Sjælland.

“Welcome captain Johansen”, siger Harrington og gør honnør. Weatherby vipper med sin stok og smiler.

I de mørke timer

Wilhelm Johansen er klar over, at hans liv er kørt ud på et sidespor. Han er også klar over, at han var lykkeligere, da han var en ung og lovende kaptajn, som var forlovet med en smuk kvinde fra en pæn familie. Præcist hvad der gik galt, er Johansen ikke helt klar over, men et eller andet sted mistede han lysten til at leve et liv, som der blev forventet af ham.

Botaniker Martin Rosenfeldt

Det er ikke så underligt, at Kaptajn Johansen et eller andet sted betragter Martin Rosenfeldt som sin søn. Martin var kun 15 år, da han deltog i en ekspedition til Færøerne sammen med Johansen. Dengang var Johansen lige blevet kaptajn, og det var tydeligt, at den unge mand så op til Johansen. I starten var der tale om et elev-mentor forhold, men efterhånden blev det til et venskab. For 11 år siden var Martin det yngste medlem på Grønlandsekspeditionen, og deres fælles oplevelser dengang, var med til at styrke båndene. Da Johansen faldt i unåde i den danske flåde og blev deporteret til England, fulgte Martin Rosenfeldt med som Johansens personlige assistent. Hans gode humør og positive indstilling til livet er med til at være en modvægt til Johansens lidt stiltfærdige og alvorlige facon.

Doktor Weatherby

I London mødte Kaptajn Johansen blandt andet Doktor Weatherby, og de to fandt hurtigt ud af, at de havde været på ekspedition i Grønland samtidig. De har udvekslet en del Grønlandshistorier sammen, men Johansen har dog aldrig spurgt om den unge Lazenby, da Weatherby aldrig selv har gjort mine til at fortælle noget om det. Kaptajn Johansen er ganske imponeret af de historier han har hørt om Weatherby. Manden har tilsyneladende været næsten alle steder på kloden – i hvert fald i Afrika og Indien. Nogle af historierne om de vilde i Afrika får hårene til at rejse sig på Johansens hoved. Men Johansen har nu fornemmelsen af, at der er en hvis gensidig respekt mellem de to mænd.

Kommandør Harrington

Johansen har ikke haft meget med Harrington at gøre, og han har hørt flere historier om ham, end han har haft personlige oplevelser med ham. Harrington er meget berejst, og er den af jer, der har set mest af verden. Han har især haft ærinder i Indien og Afrika, og han har tillagt sig flere af vanerne fra de steder, hvor han har boet. Personligt har Johansen ikke noget imod Harrington, men han har dog ved flere lejligheder fornemmet, at der foregår noget mellem Harrington og Weatherby.

Botaniker Martin Rosenfeldt

- en dansk akademiker i England

Grønland - 1889

Der blev rykket i rebet og alle stoppede. Martin mærkede en hånd pakket ind i en skindvante på din skulder.

»Rosenfeldt. Du skal op foran til kaptajnen«, råbte personen bag Martin ind i hans øre. Hætten var næsten lukket fortil, men Martin genkendte stemmen som Petersens.

Han så sig omkring. Det var ikke til at vurdere, om det egentlig sneede eller om vinden bare blæste sneen op i et hvidt kaos. Rækken af mænd stod stille, og han gik op til kaptajnen. Kaptajn Johansen stod bøjet over en mand, der lå i sneen. Der var allerede driver omkring ham. Der var også rejst et intermistisk lætelt. Det undrede Martin. Så længe havde I ikke ventet.

»Rosenfeldt«, sagde kaptajnen højt. »Oversæt hvad den herre siger«.

Martin kiggede overrasket på kaptajn Johansen uden helt at forstå, hvad der skete, men bøjede sig ned over den tilsneede skikkelse.

»What are you doing here mister Lazenby?«, spurgte Johansen.

»I am sorry to be at any bother Captain. It would be best, if you'd just would be on your way sir«, sagde den engelske sømand så stille, at Martin måtte have øret helt ned til ham.

»Hvad mener han?«, spurgte kaptajn Johansen og vendte sig mod botanikeren Martin Rosenfeldt, som havde vist sig at være glimrende til det engelske sprog.

»Han siger, at han ikke vil være til besvær, og at vi bare skal drage videre«, råbte Martin tilbage. Han så, at kaptajnen rynkede brynene.

Martin vendte sig mod den engelske sømand.

»What happened to you?«, spurgte han.

Sømanden sagde nogle ord, men det var næsten umuligt at høre, hvad der blev sagt. »Left by the others«, kunne han dog høre sømanden mumle.

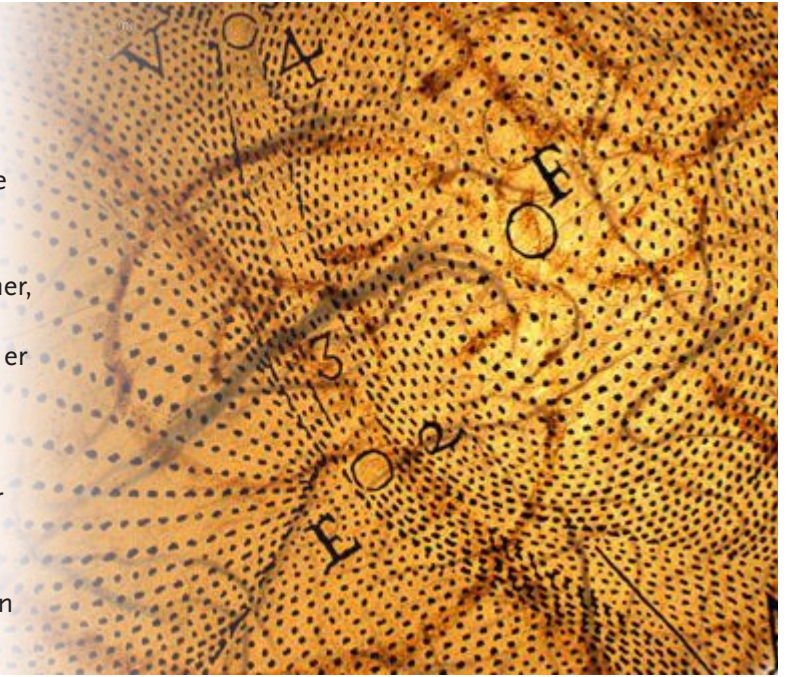

11 år senere

I forsøgte at redde den unge Lazenby, men det lykkedes ikke. Du ved, at det gik kaptajn Johansen på, at han ikke vidste, hvorfor den unge sømand var blevet efterladt. I byggede en mindre stendysse over hans lig, og drog videre. Det var din første ekspedition. Du var kun 16 år og var det yngste videnskabelige medlem på nogen Grønlandsekspedition. Selvfølgelig var du stolt. Meget stolt. Det var kaptajn Johansen, der havde bedt dig komme med. Dine forældre var langt borte i Vestjylland, og din grandonkel kaptajn Johansen tog dig under sine vinger. Det betød ganske vist, at du aldrig fik den store videnskabelige karriere, men til gengæld har du oplevet mange spændende ekspeditioner. Da Johansen blev forflyttet til England, flyttede du med som hans personlige assistent. Droppede de akademiske studier, og begyndte i hemmelighed andre studier i London. Det startede blot som en slags teklubber, hvor der blev læst i Oujabords og tilkaldt ånder. Så en enkelt sort messe. Der var jo alligevel ikke så meget at lave. Så et par mørke ritualer i et pakhús ved havnen. Du holdt dit okkulte og sataniske liv væk fra Johansen.

Om Martin Rosenfeldt

Det var i bund og grund kedsomhed, der skubbede Martin i armene på det okkulte og satanisme. En meget intelligent ung mand, som ikke rigtig havde nogle udfordringer i London – og heller ikke mange bekendte. Det okkulte gav udfordringer. Martin er ekspert i at opføre sig, som om han indordner sig efter andres regler og bøjer sig for, hvad andre mener, men faktisk er han ganske egoistisk. Det eneste andet menneske, som han for alvor føler noget for, er kaptajn Johansen. I hans stille sind er han arrogant og bedrevidende. Gennem satanisme har han lært, at det er påkrævet at trampe på andre, for selv at komme så højt op som muligt. Han har lært, at der ikke er andre i verden end ham selv, der betyder noget. Men Martin er også så klog, at han ved, at det ikke er noget, man skal sige til nogen. Han er en mester til at manipulere.

Lige nu

Du var allerede vågen, da det bankede på din dør. Du var lige vendt tilbage fra en mørk messe, da du hørte kaptajn Johansen råbe dit navn i din entré. Noget var sket, og han ville have dig med på en eller anden opgave. Noget med et mystisk, dansk skib i havnen. Det lød under alle omstændigheder spændende, og du skyndte dig at tage noget tøj på og hastede ud til vognen, hvor Johansen ventede på dig.

Han fortalte kort om, at han selv var blevet vækket af en udsending fra det danske konsulat, og at de skulle assistere en doktor Weatherby og en kommandør Harrington i undersøgelsen af et forladt dansk skib, der var lagt til i havnen her i nat.

Det er umuligt at vurdere, hvor man er om natten i London, men da vognen stopper, siger kaptajn Johansen til dig, at det er her og stiger ud. Doktor Weatherby og kommandør Harrington står sammen med fire Bobbys på kajen. I tågerne bag dem kan du ane et skib og et dansk flag på skibet. Du går tættere på for at se et navn. Selandia. Sjælland.

»Welcome captain Johansen«, siger Harrington og gør honnør. Weatherby vipper med sin stok og smiler til jer.

I de mørke timer

En gang i mellem spekulerer Martin på, om Satan og Gud virkelig eksisterer, eller om det bare er et spil, som en masse mennesker spiller, fordi det keder dem. Han har hørt om nogle kultister, der er på et helt andet plan end ham selv og hans satanistiske venner. Kultister som bare griner af Satan. Han ved ikke, hvad det er, de tror på, men de skræmmer – og fascinerer.

Kaptajn Johansen

Johansen har nærmest været en slags far for dig. På trods af, at du har lært, at det er en utilgivelig svaghed at stå i gæld til andre mennesker, så føler du, at du står i gæld til Johansen. Han har hjulpet dig, og det var i første omgang ham, der fik dine øjne op for, at der var andet i verden end det akademiske liv. Han har også betalt din løn de seneste fem år. Johansen er faldet i unåde i den danske flåde, og det er derfor, at han nu skal være flådens kontakt i England, der indtil for nylig var den danskes flåde mest forhadte fjende.

Doktor Weatherby

Doktor Weatherby og kaptajn Johansen har set en del til hinanden, så derfor kender du også Weatherby. Han er en meget lært herre, der også ved en del om det okkulte, men hvor meget han ved, kan du ikke blive klog på. Han er en svag gammel mand. Han er for flink til virkelig at gøre en forskel. Han kan manipuleres og løbes om hjørner med ... du har bare ikke gjort det endnu.

Kommandør Harrington

Harrington er en farlig mand. Du har hørt historier om ham ude i byen. Han har lavet ting i Indien, som ingen har forsøgt at efterligne her i London. Han optræder måske som en ærværdig kommandør i den engelske flåde, men du ved, at han også er okkultist. Du ved, at han ikke er satanist. Sandsynligvis tror han hverken på Gud eller Satan. Spørgsmålet er, om det egentlig ikke gør ham endnu stærkere end dig.

Doktor Frederick Weatherby

- en engelsk gentleman og tidligere eventyrer

Grønland - 1889

"Tag dem sammen menneske. Hvis snestormen indhenter os, er vi alle fortabte", næsten råbte kommandør Harrington til doktor Weatherby. Doktoren stod bøjet over en ung mand, der lå på en slæde. Han rejste sig langsomt og vendte sig mod Harrington. Med sine næsten to meter og pakket ind i en voldsom ulvepels var han et imponerende syn, og det sagde en del om kommandøren, at han ikke fortrak en mine.

"Unge Lazenby kan reddes. Bruddet er alvorligt, men jeg har set værre før. Vær dog i det mindste ærlig over for dig selv og mændene Harrington. Det handler om, at du vil komme før Kaptajn Johansen. Jeg har set dig klare snestorme, der er ti gange værre, end den der er på vej". Doktor Weatherby dybe stemme buldrede næsten som stormen der nærmede sig. Harrington blev stående og lod hånden falde på sin revolver. Flere af mændene kiggede bekymret på hinanden, men ingen turde blande sig.

"Pas nu på Weatherby. Du har fået en direkte ordre og jeg advarer dig: At nægte at følge ordre er mytteri".

"For guds skyld Harrington. Det er Lazenbys liv, det handler om".

"NEJ! Det er vores alle sammens liv, det handler om. Vi rykker videre nu. Det bliver med eller uden Dem doktor, men hvis de vælger at blive, så bliver de med en kugle i hjertet", sagde Harrington og hævede den tunge revolver.

Doktor Frederick Weatherby

11 år senere

Du efterlod Lazenby den dag på Grønland. Måske havde Harrington endda ret. Snestormen var alvorlig. Lazenbys feber var alvorlig. Alle var trætte og udmattede. Du efterlod Lazenby til at dø og levede selv videre. Lazenby var ikke din mand. Du opførte dig som en gentleman i en presset situation.

Du fulgte ordre. Du ville ikke ende dine dage som en ussel mytterist. Få dit navn og din ære plettet. Tilbage i sikker havn overvejede du at klare duellen som mænd, men det gik hurtigt op for dig, at det var ungdommens hede flammer, der talte til dig. Kommandør Harrington havde ret. At nægte at følge ordrer den dag ville være mytteri. Mytteri straffes med døden. Men du kan stadig høre Lazenbys klagen, når vinden tuder udenfor dit kontor i London. Når du ser dine patienters tågede øjne, forvandler de sig stadig til Lazenbys grå øjne, der kigger på dig en sidste gang, da du presser din revolver i hans hånd.

Du er en ældre og erfaren gentleman. Du har set ting. Du har været med på en pæn del ekspeditioner. Du har set en nær ven blive spist af kannibaler i det mørkeste af Afrika – og tog selv et par bidder for at undgå at ryge samme vej. Det gav mareridt og sære tanker i et stykke tid. Heksedoktoren gjorde klart for dig, at Stephens nu var optaget i din krop for evigt. Du går ud fra, at det var de sære planter, men under ritualerne var du helt sikker på, at Stephens talte til dig. Du håndterede det. Du skrev flere afhandlinger om okkulte ritualer i Afrika.

Ægteskab og familie har der aldrig været tid til. Der har været kvinder på dine mange rejser, men det er 11 år siden, at du sidst har været ude at rejse. Du har haft travlt. Hjulpet både politi og regering, når sære ting er sket i London. Du har ry for at være en mand, der har set mangt og meget rundt omkring i Emperiet.

Om Doktor Weatherby

Doktoren er et resultat af sin tid. Han er en meget viljestærk mand, men han har altid undertrykt sine følelser. Meget af det, som han har gjort i sit liv, har han gjort af en blanding af pligtfølelse og eventyrlyst. I de seneste år er eventyrlysten svundet noget ind, men pligtfølelsen er der stadig. Han føler et stort ansvar over for England. Han har aldrig mistet troen på Imperiet og på Englands storhed. For doktoren findes der ikke noget større end det engelske flag. Men doktor Weatherby har også evnen til at tænke selvstændigt. Han har evnen til at se, at ikke alting er enten sort eller hvidt. Han ved, at en forbryder rummer andet end ondskab. Han ved, at der foregår mærkelige ting i menneskers hoveder, og har blandt andet læst flere værker af psykoanalytikeren Freud, og finder hans ideer meget spændende. Han forstår at tænke abstrakt og har også underlige ideer om at respektere det enkelte individ – så længe individet tilhører en civiliseret race.

Lige nu

For to timer siden bankede det på din dør. Du sad og skrev et brev til doktor Freud i Wien, og ville ikke forstyrres, men din tjener Roberts bad dig alligevel om at tage dig tid til gæsten. Du bemærkede hans ansigt, og vidste at der var noget galt. Derfor var du forberedt, da ... noget, 20 sekunder senere flåede døren op. Du havde din revolver i hånden, men du tøvede. Blinkede et par gange. Det måtte jo være en mand, men det lignede ikke en mand. Det var som om tiden gik i stå, men da Roberts begyndte at skrig, affyrede du din revolver hurtigt efter hinanden og tømte tromlen. Lysglimtene i det dunkle kammer blændede dig. Du hørte et andet skrig, og så forsvandt manden. Roberts var død. Du ved ikke hvorfor, men du har heller ikke undersøgt ham nøje.

Du kan stadig høre Roberts sidste ord. »Jeg tror, at det er Kaptajn Martensen sir«. Få sekunder senere, blev døren åbnet voldsomt, og de næste 30 sekunder står en smule sløret. Da en betjent en time senere bankede på døren, og bad dig om at følge med ned til havnen, blev din undren ikke mindre. Et dansk skib var anløbet til havnen og lagt til ved Dok 11. Det var ikke planlagt og desuden blev der ikke kastet fortøjninger, og der var ikke nogen at se ombord. Havnefogede sendte en mand ombord, der kom skrigende tilbage få minutter senere. Han havde fundet et lig på dækket. Du er blevet bedt om at foretage den første undersøgelse af skibet, før myndighederne tager over i morgen og rydder det.

På Dok 11 stod kommandør Harrington og ventede på dig. Han fortalte, at I skulle vente på en repræsentant fra det danske konsulat, din bekendte Kaptajn Johansen, før I gik ombord og undersøgte skibet. Nu står I der i tågen sammen med fire nervøse betjente. Skibet ligger bag jer og virker større, end du ved, det er. Du hører en hestevogn ...

I de mørke timer

Doktor Weatherby har set ting, som han ikke kan forklare videnskabeligt. Han er en gudsfrygtig mand, men han kan heller ikke forklare alt som religiøse mirakler. Han har set ting, som har skræmt og forfærdet ham – ting som mennesker har gjort ved mennesker. Men han har også set ting, som han ikke indrømmer overfor sig selv, at han har set. Doktor Weatherby holder fast ved, at verden er et rationelt sted. At der findes en gud, som kan udøve mirakler. At det som skræmmer ham, og som han ikke kan forklare, ikke findes i virkeligheden, men er noget, som skabes i hans eget sind. Så kan han stadig falde i søvn i mørket.

Kommandør Harrington

Kommandøren er en dygtig mand. Det er du overhovedet ikke i tvivl om. Du har ikke mødt nogen, der er modigere end han, og du ved, at han gjorde ret i at tvinge dig på rette vej den dag på Grønland. Men det det nager dig alligevel, at han hævede våben mod dig, og hændelsen står klart mellem jer. Du føler et sted, at Harrington på den måde viste, at det var ham, der havde magten, og det havde han måske også i denne situation, men sådan forholder det sig ellers ikke. Du er en højt respekteret doktor, der flere gange har været til audiens hos hendes majestæt Dronning Victoria. Du har vundet hæder og ære både for dine bedrifter som modig eventyrer og som en af de fre

Du og kommandøren deler en gedulgt interesse i det okkulte. Hvor din interesse ligger på det mere videnskabelige plan, har du en fornemmelse af, at kommandøren er mere praktisk orienteret. Præcist hvor dybt kommandør Harrington er involveret i okkulte selskaber i London ved du ikke.

Martin Rosenfeldt

En yngre og noget særegen botaniker. Ven og assistent til Kaptajn Johansen. Du ved, at de to har været på adskillige ekspeditioner sammen, blandt andet en Grønlandsekspedition for 11 år siden. Han har ikke været mere end en dreng dengang, for han er næppe over 30 i dag. Han er en noget direkte og åben person, der ikke altid opfører sig som det hør og bør sig for en gentleman. Han tilhører en anden generation og opfører sig som han endda var yngre, end hans udseende.

Kaptajn Johansen

Johansen er vel egentlig lidt en sørgelig skikkelse. Du mødte ham for første gang for en fem år siden, da Johansen havde fået en post i det danske diplomati. Du hørte gennem kontakter, at han skulle stå for den diplomatiske kontakt mellem de to flåder – en kontakt som mere eller mindre ikke eksisterer. Men du var alligevel lidt nysgerrig, for du vidste, at han også havde været på ekspeditioner i Grønland. Og danskerne havde en måde at tackle Grønland på, som du beundrede en smule. I stedet for enten at afvise eller udnytte de eskimoerne, samarbejde danskerne med de lokale – og åbenbart med ret stor succes. Den slags kunne englænderen aldrig finde på at neblade sig til. Hvad kunne et barbarisk folk lære det største Imperium. Du er nu stadig ikke blevet helt klog på Johansen, selv om I efterhånden har set en del til hinanden. Han deler tydeligvis din interesse for eventyr – og så er han en god og dedikeret lytter til dine historier.